

W. PAUL YOUNG

AUTEUR VAN *DE UITNODIGING*

GOD

IS GOED

EN IK NIET

EN ANDERE LEUGENS WAAR
WE WEL IN GELOVEN

W. Paul Young

God is goed en ik niet

Vertaald door Linda Jansen

UITGEVERIJ **KOK** UTRECHT

Inhoudsopgave

Voorwoord	9
Door C. Baxter Kruger, PhD	
Inleiding	
1. 'God houdt van ons, maar Hij mag ons niet.'	27
2. 'God is goed en ik niet.'	33
3. 'God heeft controle.'	39
4. 'God onderwerpt zich niet.'	45
5. 'God is een christen.'	51
6. 'God wil me gebruiken.'	59
7. 'God is meer hij dan zij.'	63
8. 'God wil de eerste plaats.'	71
9. 'God is een tovenaar.'	77
10. 'God is preuts.'	85
11. 'God zegent mijn politieke principes.'	91
12. 'God is de stichter van mijn godsdienst.'	97
13. 'Je moet gered worden!'	105
14. 'Het laat God koud waar ik vol van ben.'	111
15. 'De hel is scheiding van God.'	117
16. 'God is niet goed.'	123
17. 'Het kruis was Gods idee.'	129

18. 'Dat was gewoon toeval.'	135
19. 'God vraagt kinderooffers.'	143
20. 'God is een goddelijke Sinterklaas.'	149
21. 'De dood is sterker dan God.'	155
22. 'Ons lijden laat God koud.'	161
23. 'Je vindt God nooit in een hokje.'	167
24. 'Niet iedereen is een kind van God.'	173
25. 'God is teleurgesteld in mij.'	179
26. 'God houdt van me om mijn potentieel.'	185
27. 'Zonde verwijdert ons van God.'	191
28. 'God is een alleen-god.'	199
Een catena: Gods verlossingsdrama	205
Een laatste woord van Dietrich Bonhoeffer	211
Dankwoord	213

1

‘God houdt van ons, maar Hij mag ons niet.’

Het is hartje winter in noordelijk Alberta, Canada. De thermometer wijst een aantal graden onder nul aan, op een dag die zo koud is dat je neusharen net bevroren draadjes zijn en iedere uitademing een wolk van mist vormt. Mijn wieg heeft niet al te ver van deze plaats gestaan, op de iets noordelijker gelegen prairies.

‘Het is tenminste droge kou,’ mompelt iemand. Een waarheid die niet echt troost.

We gaan het gebouw binnen waar ik verwacht word en ik pel me uit mijn winterse outdooroutfit, die ik graag verwissel voor de warmte van deze plek van bewaring. De vrouwen die mij hebben gevraagd om te komen spreken vertelden dat tientallen exemplaren van *De uitnodiging* van hand tot hand zijn gegaan en hun uitwerking niet hebben gemist. De regering heeft deze gevangenen een ‘time-out’ gegeven, oftewel de uitnodiging om na te denken over hun

leven en hun keuzes, een kans die voor veel mensen buiten deze muren een luxe is. Deze vrouwen hebben er zelf voor gekozen vandaag een uur met mij door te brengen. Hun aanwezigheid is een geschenk.

Wie ogen heeft, ziet grote schoonheid onder een afwe-rende buitenkant en afgestompt hart. De meeste vrouwen zitten hier vanwege een ontspoorde relatie. Het verraad dat hun is aangedaan en de verliezen die ze hebben geleden zijn af te leiden uit hun opzichtige grootdoenerij of nauwelijks verholde schaamte. Ik voel me hier opmerkelijk thuis, tussen hen die verwond en beschadigd zijn. Dit zijn mijn mensen. Onze mensen.

Ik weet niet meer waar ik over gesproken heb. Het had vast raakvlakken met de gevangnissen in mijn eigen leven, plekken die ik ben gaan koesteren omdat ik geen andere kende. Waarschijnlijk ging het ook over vasthouden aan de zekerheid van onze pijn in plaats van het risico te nemen ooit weer iemand te vertrouwen. Diep verwonde zielen in de ruimte begonnen te huilen. Bruce Cockburn, de Cana-dese dichter en muzikant, noemde dit 'geluiden van glorie'. Verloren munten, verloren schapen, verloren zonen, maar niet zomaar munten, schapen, zonen. *Mijn* zonen, *Mijn* schapen, *Mijn* munten.

Als ik mijn toespraak heb afgerond, gaan er maar een paar vrouwen weg. Anderen wachten om een boek te laten sig-neren. Ik geef ze stuk voor stuk een omhelzing. Ik ben er zeker van dat dit een overtreding van alle mogelijke regels

is, maar dit soort codes doorbreek ik inmiddels al langere tijd en er is niemand die ooit moeilijk doet bij dit soort geheiligde ontmoetingen. Er staat een vrouw op me te wachten. Haar lichaam is zo gespannen als een veer. Als ik haar eenvoudigweg in mijn armen neem, lijkt het alsof er een kurk van de fles gaat. Ze huilt onbeheerst, minutenlang. Ik fluister dat het niet uitmaakt, dat ik nog wel een paar overhemden heb, dat ik haar vasthoud en dat ze veilig is. De ellende en menselijkheid die door deze simpele aanraking naar buiten breken kan ik niet bevatten, maar ze zijn echt en hartverscheurend en komen vanuit haar tenen.

Na een poosje is het gierende huilen genoeg bedaald om een paar woorden te kunnen uitbrengen.

'Denk je echt,' vroeg ze tussen een paar uithalen door, 'dat Papa op mij gesteld is?'

Daar is hij dan. De vraag. Deze kwetsbare vrouw durft mij deze monumentale vraag te stellen. Zelfs mensen die niet in God geloven, hebben het wanhopig hard nodig om te weten dat er liefde is, liefde die ons kent. Sterker, iets innerlijks prest ons het risico te nemen om iemand of Iemand te vragen: 'Vind je in mij iets wat aantrekkelijk is, wat genoeg is, wat het waard is om geliefd te worden?'

De uitnodiging bevat een passage waarin de vooroordelen van de hoofdpersoon, Mackenzie, door elkaar worden geschud. Mack staat oog in oog met Sophia, de Wijsheid van

.....
'Denk je echt,' vroeg ze
tussen een paar uithalen door,
'dat Papa op mij gesteld is?'
.....

God, en zij bevraagt hem over zijn liefde voor zijn kinderen. Ze wil vooral weten welke van zijn vijf kinderen hij het meest liefheeft.

Zelfs middelmatig goede ouders zullen daarop antwoorden dat dit een onmogelijke vraag is. Kim en ik hebben zes kinderen. Na de geboorte van de oudste konden we ons niet voorstellen dat we ooit nog van een ander kind zouden kunnen houden. Onze eerste had honderd procent gekregen. Maar toen de tweede zich aandiende, was er een nieuw reservoir van liefde dat voorheen niet of alleen latent aanwezig was. Het is alsof ieder volgend kind een geschenk van liefde meebrengt dat in het hart van de ouders wordt gelegd.

In de religieuze subcultuur van mijn jeugd wist iedereen dat God liefde is. We zeiden het en zongen het tot uithollens toe. Het was gewoon hoe God is. Zoals een kleinkind zegt: 'Jullie moeten wel van me houden. Jullie zijn mijn opa en oma.'

Maar de frase 'God is liefde' is geen antwoord op onze vraag. Daarom heb ik de oneliner 'God houdt van je' opnieuw geformuleerd, zodat het niet over God gaat, maar *wij* in de schijnwerpers van Zijn liefde staan. In *De uitnodiging* zegt Papa steeds: 'Ik ben heel erg gesteld op hem of haar'. Er zit een wereld van verschil tussen 'Ik houd van jou', waarin Ik centraal staat, en 'Ik ben heel erg op jou gesteld', waarin jij centraal staat. Ze zijn allebei waarheidsgetrouw, maar de tweede verwoording bereikt als het ware de onrust in onze ziel die zegt: 'Ja, ik weet dat je van me houdt, maar ken je me ook en mag je me? Jij hebt lief omdat je zo bent, maar

zie je iets in *mij* dat liefde waardig is? "Zie" je mij, en bevalt je wat je ziet?

Ik druk haar dicht tegen me aan. 'Ja,' fluister ik, terwijl we allebei onze tranen de vrije loop laten. 'God is *bijzonder* op jou gesteld!'

Na een paar minuten heeft ze haar emoties weer enigszins onder controle en kijkt ze mij voor het eerst in de ogen.

'Dat is alles wat ik nodig had om te weten. Dat is alles wat ik nodig had om te weten.'

Menslief, dat is alles wat IEDEREEN nodig heeft om te weten!

2

'God is goed en ik niet.'

Dit is een *reusachtige* leugen! Een vernietigende leugen!
Waarom wordt hij dan zo wijd en zijd geloofd?

Veel mensen geloven dat God ons als mislukkingen ziet, als immens verdorven prutsers. In de liederen die we schreven, hebben we onze laakbaarheid en zondigheid nog eens onderstreept. Als ik mezelf waardeloos vind, ben ik het toch alleen maar met God eens? denken we dan.

Als we de tijd zouden nemen om naar elkaars verhalen te luisteren, ontdekken we dat de meesten van ons iets gemeenschappelijk hebben, namelijk schaamte. Dat is de kern van onze zelfbeoordeling. Maar dat komt niet alleen door onszelf. Sommigen hebben een constant spervuur om hun oren gehad waarbij deze leugen erin geramd werd.

Je bent een vod.

Je bent waardeloos.

Je stelt niets voor.

Je bent achterlijk.

Ik haat je.

Waarom kun je niet...?

Je hebt mij in het ongeluk gestort.

Je bent een stuk verdriet.

Er deugt niets aan jou.

We maakten van deze boodschappen statements over onszelf: ‘Ik ben niet...’ en vul de litanie van ons falen als menselijke wezens maar in. ‘Ik ben niet slim genoeg, of te mager of te lang of te bleek. Ik ben geen jongen, ik ben niet sterk, ik ben niet...’ We vergaten echter dat iedere ‘ik ben niet’ voorafgegaan is door een ‘ik ben’: ‘ik ben waardevol, ik ben pienter, ik ben geliefd, ik ben...’ Maar we gebruiken dat ‘ik ben’ zelfs tegen ons, en vullen dat aan met een nog langere lijst van ondeugden. ‘Ik ben... een loser, een zonderling, slecht, lelijk, dik, alleen, dom, waardeloos.’

Ziet God mij zo? Ziet God jou zo? Is God het eens met mijn zelfbeeld en alles wat anderen over het diepst van mijn wezen hebben gezegd?

Het was voor mij te erg voor woorden om een zoon van mijn vader te zijn. Ik liep op eieren in zijn nabijheid. Hij was een waar mijnenveld, waarin 's nachts, als ik lag te slapen, de explosieven van plek verwisselden. Het was niet uitsluitend kommer en kwel, maar de zachte momenten – zijn pogingen een liefhebbende vader te zijn – waren gewoon valse noten in het geheel. Ze voelden als een uitnodiging om minder op mijn hoede te zijn. Ik vel geen waardeoordeel

over hem. Zijn 'chip' voor het vaderschap was al ver voordat ik op het toneel verscheen door zijn eigen vader gecrasht. Maar als hij door het lint ging, als hij van afwezig overschakelde op ziedend aanwezig, had ik het gevoel dat ik in stukjes gescheurd werd en meegevoerd werd met de wind.

Mijn vader was zendeling. Hij was de rechtvaardigheid in eigen persoon, iemand die nooit fouten maakte, en hij was een harde tuchtmeester.

Ik geloofde natuurlijk dat ik zijn toorn verdiende, want er schulde niets goeds in mij. Ik werd terecht gestraft, zelfs als ik geen flauw idee had welke zonde ik per ongeluk of expres begaan had. Ik probeerde mezelf te verdedigen, soms met leugens, maar als dat niet werkte nam ik mijn toevlucht tot vier woorden, die ik radeloos uitgilde terwijl de golven van zijn woede op me afdenderden.

'Ik zal lief zijn! Ik zal lief zijn! Ik zal lief zijn!'

In de loop van de jaren ben ik gaan beseffen dat ik met iedere herhaling van 'Ik zal lief zijn!' een uitspraak deed over de kern van mijn wezen die me decennia heeft gekost om te ontcrachten. Die uitspraak was van een desastreuze eenvoud:

'Ik ben niet lief.'

Een paar dagen geleden hield ik een toespraak voor een groep prachtige jonge mensen, middelbare scholieren. Ze hadden me uitgenodigd deel te nemen aan de 'week van

spiritualiteit' op hun campus. Ze begonnen met een lied dat ik wel kende. Er staat veel waars in, maar het begint met een flagrante leugen.

'[God] U bent goed, maar in mij is louter kwaad.'

De waarheid is dat wij intrinsiek van waarde zijn omdat God ons heeft geschapen naar Zijn beeld. Die waarde staat los van ons. Maar wie gebroken en beschadigd is, gelooft misschien dat, als er niets goeds in ons is, er geen hoop op werkelijke verandering bestaat. We menen dat een vorm van tijdelijke zelfdiscipline het hoogst haalbare is. We verbergen onze schaamte achter een façade van prestaties. Zelfs alle positieve woorden van de wereld maken van een steen geen paradijsvogel. Velen leren te doen alsof, tot we totaal uitgeput zijn van al die pogingen om alle leugens in de lucht te houden. Het is onvermijdelijk dat op een gegeven moment het vergif in ons innerlijk op ongecontroleerde wijze naar buiten gaat sijpelen. Of we geven het simpelweg op en handelen vanuit datgene wat we als waar aannemen over onszelf.

Wanneer ik als diepste waarheid over mijzelf geloof dat ik er niet toe doe, is het dan een wonder dat ik me gedraag als iemand die onbelangrijk is? Dan ben ik tenminste eerlijk. Ja toch? Inderdaad; dat wil zeggen, *als* dat de waarheid is over mij. Maar dat is het niet.

Brengt God iets voort wat 'er niet toe doet'?

Nee!

Zijn wij nog beelddragere, geschapen naar het beeld van God?

Ja!

God, die uitsluitend goed is, schept alleen maar goed; zeer goed zelfs! Daarom vroeg Jezus de rijke jongeling: 'Waarom vraag je Me naar het goede? Er is er maar Eén die goed is' (Matteüs 19:17). Jezus zegt hier niet: 'Er is niets goeds in Mij' maar vraagt: 'Jonge broeder, zie je God in Mij? Noem je Mij daarom goed, of gaat dit nog over schijn?' Als je het verhaal uitleest, ontdek je dat het nog over schijn gaat.

Wat zou jij denken als je een ouder tegen zijn kind hoorde zeggen: 'De waarheid over jou is dat er niets aan je deugt. Je bent ziek en verknipt en totaal en volkomen verrot. Je bent nooit een knip voor de neus waard geweest en dat zal altijd zo blijven. Het is te hopen dat God je genadig is!'

Er zijn helaas mensen die denken dat dit het 'evangelie' is. Nog erger, het wordt door mensen met macht en aanzien van de kansel gepreekt.

.....
God, die uitsluitend
goed is, schept alleen
maar goed.
.....

Ja, we zien nog niet helder, maar we zijn goed tot op het bot. We zijn echt en goed, maar vaak onwetend en dom. We handelen vanuit de pijn van onze denkfouten, we kwetsen onszelf, we kwetsen anderen en beschadigen zelfs de hele schepping. Onze situatie is er een van verblindings, niet van verdorvenheid. God kan toch niet iets kwaadaardigs of intrinsiek slechts worden... en Hij werd mens.

De identiteit van onze kinderen zal altijd wezenlijk verbonden zijn met ons, hun vader en moeder; voor eeuwig.

Ze kunnen rampzalige keuzes maken, ze kunnen zichzelf en anderen beschadigen, maar de essentie van hun wezen is een uitdrukking van ons. Dat is wie ze zijn. Zoals onze identiteit niet op zichzelf staat, geldt dat ook voor onze goedheid. Ik ben wezenlijk goed omdat ik ben geschapen 'in Christus', als een uitdrukking van God, een beelddrager, *imago dei* (zie Efeziërs 2:10). Deze identiteit en goedheid zijn altijd grotere waarheden dan welke beschadiging ook die aan ons of door ons is geschied.

God heeft geen lage dunk van de mensheid omdat God de waarheid over ons kent. God wordt niet voor de gek gehouden door de leugens die wij onszelf en elkaar hebben wijsgemaakt. Jezus is de waarheid over wie wij zijn; volledig menselijk, springlevend. Onder alle gekwettheid en gebutste brokstukken bevindt zich altijd een schepping die 'zeer goed' is. Wij zijn geschapen naar het beeld en de gelijkenis van God. Maar we zijn blind geworden in de misleidende duisternis die wij geloven. Het is tijd om stelling te nemen tegen deze desastreuze leugens in plaats van ons ermee te vereenzelvigen. Het is tijd om 'de witte vlag te verbranden!'

*God is goed en ik niet.
God is teleurgesteld in mij.
God wil de eerste plaats.
God is de stichter van mijn godsdienst.
Zonde verwijdert ons van God.*

In dit boek nodigt W. Paul Young je uit om je gedachten over God nog eens onder de loep te nemen. Gedachten waarvan je misschien altijd hebt aangenomen dat ze waar zijn. Maar is dat wel zo? Aan de hand van de Bijbel en persoonlijke anekdotes daagt Paul Young je uit om met een frisse blik te kijken naar thema's als zonde, religie, hel, politiek, identiteit, schepping en mensenrechten, en helpt hij je Gods diepe en eeuwige liefde te ontdekken.

W. PAUL YOUNG staat bekend om de levendige manier waarop hij Gods liefde neerzet in zijn boeken. Zijn ontroerende roman *De uitnodiging* rekende voorgoed af met het beeld van God als blanke man met een witte baard, en raakt nog steeds wereldwijd miljoenen mensen.

Van *De uitnodiging* werden over de hele wereld meer dan 20 miljoen exemplaren verkocht. Daarna schreef W. Paul Young de romans *De oversteek* en *Eva*. Nu geniet hij van wat hij zelf zo mooi de 'overvloeiende genade van God' noemt en gunt hij het iedereen om Gods genade net zo overweldigend te ervaren als hij. Hij woont in het noordwesten van Canada met zijn gezin.

ISBN 9789043526302
NUR 707

WWW.KOK.NL

KOK